

„Men naar man saa vil søge en billigere Fortolkning og sige: Nej, det er ikke Mytteri, men der er vist grov Ulydighed, maa man i alt Fald komme til en Straf af en anden Beskaffenhed end den, Jurisdiktionschefen har ment sig berettiget til at dekrettere“. Altsaa, jeg siger, at naar vi faa de endelige Oplysninger om Sagen, ville vi deraf kunne se, om der ved denne Lejlighed har været Anledning til at stemple Soldaternes Adfærd som Mytteri, eller om der har været Anledning til at nøjes med at kalde den grov Ulydighed, for det er bevisligt, at det har der i alt Fald været, og saa maa man enten anvende Mytteriparagraffen eller bruge Paragraffen om den grove Ulydighed. Det er det, jeg har hævdet.

Jeg kommer saa tredie Gang ind paa Spørgsmaalet, og da siger jeg: „Naar man spørger, hvilken Straf skal der bruges i dette Tilfælde, siger jeg, at der er intet andet for end at bruge Straffelovens Bestemmelser“. Det er ganske rigtigt. Altsaa, man skal først have Klarhed over: Er det Mytteri eller Ulydighed? og naar man er klar over det Spørgsmaal, skal man bruge Straffelovens Bestemmelser. Endelig slutter jeg med at sige: „Men naar Straffeloven har talt strenge Ord“ — jeg taler her om de menige — „er der en Benaadningsret, og var der nogen Sinde Anledning til at bruge den, var det i dette Tilfælde, efter alt hvad der foreligger“. De Herrer ville altsaa se, at i mine Udtalelser fra først til sidst ligger der det, at jeg taler om et Forhold, jeg ikke kender tilstrækkeligt til til at kunne udtale en afgørende Dom derom. Jeg udtaler, at der kan være begaaet det ene eller det andet, men jeg ender med — og det er mit Standpunkt —, at naar man kommer paa det rene dermed, skulle Straffelovens Bestemmelser anvendes. Det er Hovedsagen.

Skønt jeg nu her har givet denne Redegørelse, som jeg kan supplere ved at afgive den bestemte Erklæring, at jeg ikke noget Øjeblik har ønsket, at de paagældende skulde straffes for Mytteri eller bringes i Tugthuset, men at jeg tværtimod, hvis det stod til mig, vilde sætte Himmelen og Jord i Bevægelse, for at det ikke skete, netop paa Grund af, hvad der er gaaet forud, nærer jeg dog ikke Skygge af Tvivl om, at det i Morgen hedder i „Social-Demokraten“, at det er lykkedes de Herrer fra den Side at overbevise Oberst N. P. Jensen om, at han har sagt, at Soldaterne have begaaet Mytteri, og at han har sagt, at de skulde i Tugthuset, og jeg er vis

paa, at naar jeg kommer ud paa Vælgermøder og sligt, er det et Argument, der skal bruges imod mig. Mine Herrer, det er ikke første Gang, De have anvendt et saadant Argument imod mig. Værsgod, De have fuld Frihed dertil. Men den Fremgangsmaade, synes jeg, er ikke rigtig fair af et politisk Parti.

Medens jeg er ved det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), skal jeg kun tilføje, at det ærede Medlem var saa god at levere en affejende Bemærkning som Karakterisering af samtlige Officerer. De vare daarlige Pædagoger! Jeg vidste ikke, hvorfra det ærede Medlem havde haft Lejlighed til at gøre Bekendtskab med Officersstanden paa en saadan Maade, at han kunde sige dette. Men nu er det blevet mig meddelt, at det ærede Medlem har været Underofficer, og han har vel saa sit Kendskab til Officererne derfra. Jeg skal ikke komme ind paa, om det ærede Medlem i sin Tjenestetid har haft Lejlighed til at vise, hvorledes han overfor de værnepligtige har forstaaet at anvende en helt anden Fremgangsmaade end vi daarlige Pædagoger. Jeg ved intet derom, og selv om jeg vidste det, kunde det ikke falde mig ind at drage det frem her. Det ærede Medlem sagde, at Kaptajnerne vare mangelige Personer, der ikke udførte deres Tjeneste — ja, jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede Medlem ret, jeg venter det bekræftet —, og saa sagde det ærede Medlem, at Kaptajnen ved det Øvelseskompagni i Odense, der var Tale om, ikke havde været med til Øvelsen. Er det rigtigt opfattet, jeg forstod det saaledes? Hvis det er Tilfældet, skal jeg kun bemærke, at efter de Oplysninger, jeg har modtaget, er den Bemærkning ikke rigtig, Kaptajnen havde været til Stede ved Øvelsen, men gik hjem, da Øvelsen var endt for at lade Premierløjtnanten føre Kompagniet tilbage. (Afbrydelse). At føre Kompagniet hjem ad Landevejen kan man overlade til en Underkorporal eller til en Korporal el. lign.

Jeg er nu færdig med mine Bemærkninger til ærede Medlemmer og skal saa tillade mig at henvende mig til den højtærede Minister. Jeg havde i mine Udtalelser gjort gældende, at det, det gjaldt om ved de seneste Valg, og det Spørgsmaal, der havde foreligget Vælgerne, var dette: Skulle vi forsvare Landet? Ja eller Nej! Den højtærede Krigsminister stempede denne Udtalelse af mig med, at det var en Agitationstalemaade, og at den var saa fuldstændig hul og saa skadelig, at